

A still life painting featuring a central vase of pink tulips. The vase is blue and white with floral patterns. In the foreground, there are several blue and white floral dishes, including a cup and saucer. The background is a mix of light and dark tones, suggesting a window or a wall.

BETTY NEELS

Viimane lihv

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Final Touch
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1991 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07364019
ISBN 978-9949-82-444-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Amsterdami ühe vanema ja suurema haigla avar fuajee oli peaaegu tühi. Kell oli kaheksa õhtul ja külastajad olid koju läinud ning jahe novembriõhtu ei meelitanud välja minema haiglatöötajaid, kes olid parajasti vabad. Siiski oli kohal neli inimest: portjee oma väikeses ruumis, telefonist, kes istus laua taga fuajee kaugemas otsas, ning kaks meest, kes seisis sissepääsu lähedal, olles vestlusesse süvenenud – üks neist vanemapoolne, valgete juuste, suurte vuntside ja habemega, keskmist kasvu ning üsna trullakas, teine aga tugeva kehaehitusega ja pikka kasvu, kõrgudes oma kaaslase kohal, ilus pea kuu- lates kummargil, ja hämaras valguses tundusid ta juuksed hõbedastena. Vanem mees muudkui rääkis ja jäi vait alles siis, kui keegi suurest välisuksest sisse astus. Tulija oli neiu, kellel oli seljas paremaid päevi näinud, ent puhas vihmamantel, rätik peas ja jalas madalad kingad. Ta võttis üle ruumi minnes rätiku peast, nii et nähtavale ilmusid krunni seatud helepruunid juuksed, ja pistis pea portjee luugist sisse.

Mehed vaatasid teda ja vanem mees ütles tasa: „Inglannast õde – sa pole teda varem kohanud? Ta on väga tubli: osav, kiire, ei tee tühjast tüli. Ta ei oska hollandi keelt, aga õpib ruttu.” Ta lisas mõtlikult: „Üsna tavalise välimusega tüdruk ja ma arvan, et ta pole just eriti õnnelik.”

„Koduigatsus?” Küsimus kõlas sõbralikult.

„Ei, ei. Ma arvan, et tal polegi kodu. Noor van Kamp kohtus temaga, kui Londonis oma kursust õpetas, tõi tüdruku siia ja veenis teda, et proovigu meie juures töötada. Noh, me kõik tunneme van Kampi, eks ole? Tüdrukutele ta meeldib ja sellest pole midagi, senikaua kui nad teda tõsiselt ei võta. Selle tüdruku on ta korra-paar välja viinud, aga ma kuulsin, et nüüd heidab Kamp silma sellele uuele noorele daamile, kes meesteosakonnas töötab.”

Nad jälgisid pilguga tüdrukut, kes portjee juurest lahkus ja kadus ühte koridori, mis fuajeest algas.

„Sa oled hästi informeeritud,” mainis noorem mees.

„Huib – Huib on see arst, kes koos temaga töötab – kuuleb seda kõike noorema residendi käest. Ta arvab, et see on häbilugu, ja tahab tüdrukut hoiatada, aga ehkki too teistele meeldib, pole tal piisavalt lähedast inimest.” Mees kehtas õlgu. „Kuid ta on noor, kahekümne kolme aastane, ja ilmselt ei käi ringi, kott peas. Ent mis sellesse patsienti puutub...”

Neiu oli läinud õdede internaati ja oma tupp. Muidugi polnud tal kotti peas, aga juba mõned kuud oli ta pea olnud pilvedes ning ta oli unistanud õnnelikust tule-

vikust. Kuid nüüd, istudes voodil, vihmamantel ikka veel seljas, pidi ta tunnistama, et mida kiiremini ta maa peale tagasi tuleb, seda parem. Ta oli olnud rumal, aga seda ei juhtu enam kunagi, kinnitas ta endale tuliselt. Seal istudes mõtles ta viimase kuu aja sündmustele ja mõistliku tüdrukuna tunnistas endale, et oli olnud pime ja naiivne. Cor van Kamp oli talle muljet avaldanud just sel ajal, kui ta võitles rahulolematusega, mis ta elu puudutas. Talle meeldis õetöö ja ta tegi seda hästi, aga kodust elu tal polnudki. Tema ema oli surnud siis, kui ta veel koolis käis, ning isa oli mõne aasta pärast abiellunud lesega, kelle tütar oli temast pisut vanem. Ta isa oli rõõmsalt teatanud, et nii tore, mõlemal tüdrukul on seltsi, ainult et sellest ei tulnud midagi välja. Tema kasuõde Eunice sirgus ilusaks neiuks, leidis endale modellitöö ja lahkus kodust. Varsti pärast seda suri isa ja võõrasema müüis nende kodu maha ning läks Lõuna-Prantsusmaale elama. Aasta pärast oli ta selle naisega kontakti kaotanud ja Eunice'i nägi ta vaid klantsajakirjade lehekülgedel. Katsed kohtuda, võib-olla leida isegi väike korter, mida koos jagada, lükati tagasi.

Ta teadis, et rumal on midagi niisugust pakkuda – tal polnud oma võõrasõega peaaegu midagi ühist –, ja samuti seda, et Eunice'ile ei meeldi tema tavaline nägu, vanamoodsad mõtted ja oskamatus tarka juttu ajada. Pealegi kandis ta nii sobimatuid riideid... Cor van Kamp oli seda kõike muutnud: mees oli ta välja valinud, temaga rääkinud, viinud teda väikestesse romantilistesse restoranidesse õhtust sööma, jalutanud temaga

Londoni parkides, üürinud auto ja viinud ta päevaks Brightonisse, teatrisse, kinno... Ta oli olnud meelitatud, uskunud Cori iga sõna – et ta on mehe jaoks ainus ja neid ootab imeline tulevik –, teadmata, et Cor lihtsalt lõbustas end. Mees polnud üldse tahtnud Londonisse minna ja tal oli igav ning neiu nähes võttis endale ülesande panna ta naljaviluks endasse armuma. Cor ütles, et neiu võib saada Amsterdamis tema juures haiglas koha, ehkki polnud sõnagi sellest tõsiselt mõelnud ning tegelikult hakkas tüdrukust juba tüdinema. Viimane oli ju tore väike neiu, aga Cor oli piisavalt tark mõistmaks, et tüdrukul on põgusast armuloost oma kindel arvamus ja abielu on tema jaoks tüütult tõsine asi. Igatahes oli mees võtnud seda kõike naljana, aga neiu lahkus oma haiglatöölt ja kandideeris õe ametikohale Amsterdami haigla kirurgiaosakonnas.

See oli peaaegu pool aastat tagasi ja selle aja jooksul olid nad olnud koos vaid kolm korda. Need olid põgusad kohtumised kohvikutes, kui mees rääkis kergelt ja lõbusalt haiglast ning oma tööst, aga mitte kunagi nende ühisest tulevikust. Cor suudles teda nagu muuseas ja ütles, et igatseb tema järele, aga tal pole peaaegu üldse vaba aega. Neiu uskus teda, hoides meeletult kinni vabandusest, et mees töötab veelgi rohkem kui ta ise, ja nende viimasel kohtumisel oli ta kangesti püüdnud mitte märgata, et Cor ei tee temast eriti välja ja on temaga isegi kannatamatu. Ta ütles Corile, et on nädalavahetusel pool päeva vaba ja kas nad ei saaks kokku, ning siis oli kõik jälle hästi, sest mees kinnitas, et miski

ei meeldiks talle rohkem kui koos olla, ja käskis tal Rijksmuseumis end oodata. „Istu „Öise vahtkonna“ ees,” ütles ta. „Mind võidakse kinni pidada, aga ma tulen.”

Vihma sadas, aga neiu ei teinud sellest välja. Ta kiirustas töölt minema, sõi kiiresti lõunat ja vahetas riided, astus trammi ning sõitis koos käputäie turistide ja kohalikega, kes tahtsid külma novembrivihma käest ära saada, muuseumi juurde. Toolirida kuulsa maali ees oli tühi ja neiu valis koha selle keskel ning valmistus ootama. Aegajalt tuli keegi ja istus tema lähedale, et paremini seda suurepärasest pilti uurida, aga aeg läks ja õhtupoolikust sai eha ning talle tuldi ütleva, et muuseum pannakse kohe kinni.

Niisiis läks ta tagasi märjale tänavale, teadmata, mida teha. Tal polnud aimugi, kus mees võiks olla. Kõige targem oli minna tagasi haiglasse ja küsida portjee käest – võib-olla oli Cor talle sõnumi jätnud... See mõte tegi teda reipamaks ja ta läks kohvikusse, jõi kohvi ning sõi vürtsikuklit, enne kui jälle trammi peale läks. Tramm oli täis niisketes mantlites inimesi ja ta pidi püsti seisma ning ta väike sale keha oli pressitud kahe paksu matrooni vahele, kellel olid käes kaupa täis poekotid. Tramm peatus haigla lähedal, aga teisel pool suure liiklusega tänavat, ja neiu pidi ootama, et autode voolu paus tekiks. Küllastajad sammusid haigla eesõuest tänavale ja tüdruk vaatas kella. See näitas pool seitse – kui Cor on vaba, siis on neil veel aega minna õhtust sööma või kinno.

Mees oligi vaba – ta nägi teda hetk hiljem –, ent mitte tema jaoks. Cor sammus mööda vastaskõnniteed, üks

teine tüdruk käevangus – operatsiooniõde, keda neiu pealiskaudselt tundis. Ta nägi, et mees kummardub ja suudleb seda õde ning nad naersid koos ja sammusid edasi, ikka veel naerdes.

Ta jälgis, kuidas nad läksid, ja väikesed kahtlused, mida ta oli viimastel nädalatel püüdnud ignoreerida, tulid hulgakaupa tagasi, näidates talle selget pilti, mis polnud üldse selline nagu ta unistustes. Ta pööras kannapealt ringi ja sammus tagasi poetänavate piirkonda, kus aknad olid veel tuledes, ning kõndis poest poodi, vaadates väljapanekuid neid nägemata, aga see hoidis teda mõtlemast. Kell lõi kaheksa, kui ta haigla välisuksest sisse astus ja vaikselt häälel küsis, kas talle on sõnumit jäetud, ise juba teades, et pole.

Nüüd istus ta oma voodil, püüdes loogiliselt mõelda. Ta ei saanud kotte kokku pakkida ja lahkuda – tal oli pooleaastane leping ja pealegi polnud tal kuskile minna ning ta pidi Cori nägema, pidi ju olema mingi hea põhjus...

Ta tõusis püsti ja uuris end peeglist. Ta nägi samamoodi välja kui tavaliselt, võib-olla natuke kahvatum, aga tema kenal tavalisel näol polnud jälge muremõtetest. Ta seadis juuksed korda, kasutas puudrit ja huulepulka ning läks alla sööklasse õhtust sööma.

Kui kaaslased temalt küsisid, kas ta oli toredasti vaba aega veetnud, vastas ta säravalt naeratades, et nautis seda väga. Ainult *Zuster Smit*, teine operatsiooniõde, saatis talle üllatunud ja mõtliku pilgu, sest ta käis aegajalt ühe kirurgiga väljas ja talle oli räägitud põhjustest,

miks see inglise neiu oli haiglasse tööle tulnud. Ta mõtles, et Charity Pearson on tore tüdruk ja väärrib paremat, pealegi on ta võõral maal. Zuster Smit lõpetas õhtusöögi ja arutles ebamugavust tundes, kas ta peaks selles suhtes midagi ette võtma. Hoiatama Charityt, et van Kamp ei suhtu temasse tõsiselt ja tundub, et tüdruku lähemas tulevikus teda pole? Mainima möödaminnes, et mehel on igal nädalal paar-kolm õhtut vaba? Ja et ta kohtub iga kord erineva õega?

Neiu leidis, et ei suuda midagi sellist öelda. Ta võib mainida seda residendile, kellega on sõbrasuhetes, ja paluda tal van Kampiga rääkida. Aga sellest poleks samuti midagi kasu. Ta küünitab üle laua ja kutsus Charity koos mõne teise õega enda juurde tuppa kohvi jooma – neiu polnud õhtust sünninud ning oli kahvatum ja vaiksem kui kunagi varem.